

Sygn. akt I Ca 229/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Saramaga

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Żygała

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2015 r. w Przemyślu

na posiedzeniu niejawnym sprawy

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.**

przeciwko **P. N.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda (...) Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Przemyślu z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt I C 1278/14

oddala apelację.

Sygn. akt I Ca 229/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 20 lipca 2015 r.

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. w pozwie skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie, wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 673,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 lipca 2013 r. oraz kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód naprowadził, iż na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 marca 2013 r. nabył od P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelność przysługującą mu przeciwko pozwanemu z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W dniu 12 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt VI Nc-e 1950131/13.

Pozwany P. N. w dniu 13 maja 2013 r. złożył skutecznie sprzeciw.

Sąd Rejonowy w Przemyślu wyrokiem zaocznym z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt I C 1278/14 oddalił powództwo (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. przeciwko P. N. o zapłatę kwoty 673,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Wydanie powyższego wyroku poprzedziło dokonanie przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, według których w dniu 28 marca 2013 r. powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty

z siedzibą w K. na mocy umowy sprzedaży wierzytelności nabył od P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. szereg wierzytelności. Powód pismem z dnia 13 maja 2013 r. wezwał pozwanego P. N. do zapłaty.

Kolejno Sąd Rejonowy podał, że oddalił wnioski dowodowe z dokumentów w postaci umowy z dnia 7 czerwca 2011 r., faktur VAT z dnia 17 października 2011 r. i z dnia 21 listopada 2011 r., albowiem stanowią one kserokopie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy zauważył, iż powód w sposób dostateczny nie wykazał, okoliczności faktycznych, na które powołuje się we wniesionym pozwie, a stosownie do art. 6 k.c. to na nim to spoczywał ciężar udowodnienia faktów, z których wywodził skutki prawne. Przedłożone przez powoda dowody nie wykazują w żaden sposób, aby powód nabył od pierwotnego wierzyciela wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego.

Stosownie natomiast do art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią. Ponadto wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Jednakże powód zaproponowanymi przez siebie dowodami w ocenie Sądu pierwszej instancji nie wykazał, swojego roszczenia. Stosownie do treści art. 244 § 1 k.c. który stanowi, że dokumenty urzędowe sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast art. 245 k.c. stanowi, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Powód, co prawda przedłożył kserokopię umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 7 czerwca 2011 r. oraz faktur VAT z dnia 17 października 2011 r. i z dnia 21 listopada 2011 r. jednakże Sąd odmówił im wiarygodności i mocy dowodowej, albowiem dokumenty przedłożone przez powoda nie zostały sporządzone w formie prawej przewidzianej dla ich ważności i skuteczności. W szczególności fakt zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych jaki i faktury VAT winny zostać wykazane oryginałem dokumentu urzędowego albo dokumentem prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym. W konsekwencji powód nie udowodnił, że dochodzona pozewem wierzytelność z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych powstała. (wyrok sądu apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18.01.2012 r. I ACa 1320/11 „Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.” oraz Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2014 r. II CSK 621/13 „Obowiązkiem powoda jest przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.)”. Sąd odmówił mocy dowodowej kserokopiom dokumentów przedłożonych przez powoda dla ustalenia stanu faktycznego powództwa i oddalił wnioski dowodowe z kserokopii dokumentów albowiem kserokopie nie stanowią dokumentu i nie można z nich wywodzić wiadomości o faktach, które chciał wywieść powód (wyrok SN z dnia 07.07.2004 r. I CK 32/04 „1. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Warunkiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej i zaopatrzenie podpisem poświadczenia jej zgodności z oryginałem. 2. Skoro stan faktyczny został przez sąd ustalony wyłącznie na podstawie fotokopii dokumentów, które nie mogą być uznane za dokumenty, to brak ustalonych faktów, z których można wyprowadzić domniemanie faktyczne. Jeśli zatem przedstawione w sprawie dowody w postaci fotokopii dokumentów, bez stwierdzenia ich zgodności z oryginałem, nie są dokumentami w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego, to nie tylko zbędna, lecz wręcz niedopuszczalna jest analiza ich treści i formy (także wg prawa obcego). Nie są to bowiem dowody, które mogą być poddane takiej analizie. Obowiązkiem zaś strony, w szczególności zastąpionej przez profesjonalnego pełnomocnika, jest dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody (art. 3 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów oznacza zaś oferowanie takich dowodów, które spełniają ustawowe wymagania przewidziane w Kodeksie postępowania cywilnego.”, wyrok SA w Białymstoku z dnia 18.06.2014 r. I ACa 182/14 „Kserokopia dokumentu nie może być uznana za dokument prywatny, jeżeli jest niepoświadczona za zgodność z oryginałem przez osobę do tego uprawnioną”, oraz wyrok SA w Białymstoku z dnia 23.05.2014 r. I ACa 80/14 „Kserokopia (podobnie jak odpis) pod pewnymi warunkami może

być uznana za dokument stanowiący dowód istnienia oryginału i dlatego podlegający podwójnej ocenie. Raz, jako dokument prywatny, mający stanowić źródło wiadomości o istnieniu oryginalnego dokumentu, a drugi raz, jako dokument prywatny, mający stanowić źródło wiadomości o faktach.

Kolejno Sąd Rejonowy stwierdził, iż w postępowaniu opartym na dokumencie prywatnym źródłem wiadomości jest, zgodnie z art. 245 k.p.c., zawarte w nim i podpisane oświadczenie, stąd dla uznania kserokopii za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o odwzorowanej w niej treści, niezbędne jest oświadczenie o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem jest umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument prywatny, świadczący o istnieniu oryginału o treści i formie w niej odwzorowanej. Natomiast bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument.”).

Kolejno Sąd Rejonowy podkreślił, iż kserokopie dokumentów takich jak umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych czy faktury VAT nie zostały poświadczone za zgodność kserokopii z oryginałem, tym samym nie posiadają mocy dowodowej.

Reasumując Sąd pierwszej instancji stwierdził, że skoro w sprawie nie zachodziły odstępstwa od wyrażonej w art. 6 k.c. reguły ciężaru dowodu, gdyż fakty nie zostały przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną (art. 229 k.p.c.), ani nie zostały uznane za ustalone na tej podstawie, że strona przeciwna nie wypowiedziała się na ich temat (art. 230 k.p.c.), to na stronie powodowej - spoczywał obowiązek udowodnienia powstania wierzytelności.

Dodatkowo Sąd Rejonowy podkreślił, że powód nie przedłożył umowy przejścia wierzytelności zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem, a P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Tym samym powód nie udowodnił, iż pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda tj. P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. i pierwotnym wierzycielem istniał stosunek prawny.

Zdaniem Sądu Rejonowego nie ulega wątpliwości, iż warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Ponadto w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że dla skuteczności przelewu konieczne jest zawarcie umowy pomiędzy cedentem, a cesjonariuszem, gdyż cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i tylko wówczas, gdy służy ona cedentowi. W przedmiotowej sprawie powód nie zdołał udowodnić, iż przysługuje mu wierzytelność wobec pozwanego P. N..

Kierując się powyższym Sąd Rejonowy stwierdził, na podstawie powołanych przepisów, należało powództwo oddalić.

Powyższy wyrok powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. zaskarżył apelacją w całości, zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie przez Sąd obowiązku rozpoznania całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i nieuwzględnienie, iż powód wykazał skuteczne nabycie wierzytelności przysługującej wobec pozwanego od wierzyciela pierwotnego, tj. P4 sp. z o.o. wynikających z nienależytego wykonania przez pozwanego umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwanego z operatorem telefonicznym, tj. umowy nr (...) z dnia 7 czerwca 2011 r., z kartą SIM z przypisanym do niej numerem (...), zawartą na czas określony 24 miesiące, tj. do dnia 7 czerwca 2013 r., w ramach oferty promocyjnej „P. O. (24)”, w taryfie (...); poprzez błędne uznanie, iż powód nie przedłożył umowy przejścia wierzytelności zawartej z pierwotnym wierzycielem, podczas gdy powód przedłożył umowę cesji z dnia 28 marca 2013 r. wraz z wyciągiem z listy wierzytelności stanowiących przedmiot umowy cesji dotyczącym wierzytelności przysługującej od pozwanego w formie wydruku z systemu informatycznego, którym dysponuje, w imieniu powoda, podmiot zarządzający wierzytelnościami nabytymi przez powoda, tj. spółka (...) S.A. z siedzibą w K.; poprzez nieuwzględnienie wykazania przez powoda, za pomocą dokumentów przedłożonych wraz z pozwem legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda w niniejszej sprawie, w tym wydruku z płyty DVD z listy wierzytelności stanowiącej przedmiot umowy cesji wierzytelności w odniesieniu do wierzytelności przysługującej wobec pozwanego, poprzez zupełne pominięcie treści zobowiązań pozwanego wynikających z zawartej

z operatorem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym zobowiązania do utrzymywania aktywnej karty SIM otrzymanej w ramach zawartej umowy co najmniej przez okres jej obowiązywania, jak i uprawnienia umownego oraz wynikającego z ustawy Prawo telekomunikacyjne operatora do naliczenia pozwanemu umówionej kary w razie nienależytego wykonywania przez pozwanego postanowień zawartej umowy, podczas gdy pozwany nie kwestionował, że był stroną umowy o treści przedłożonej przez powoda wraz z pozwem, uznał w sposób domniemany przysługujące powodowi roszczenie i w żaden sposób nie wykazał, by w sposób należyty wywiązał się ze zobowiązań z niej wynikających przez okres obowiązywania zawartej umowy; poprzez błędne uznanie, iż dokumentacja przedłożona przez powoda do akt niniejszej sprawy jest niewystarczająca do prawidłowego zweryfikowania istnienia, charakteru i wysokości roszczenia, podczas gdy powód załączył do pozwu zawartą przez pozwanego umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, wystawione na rzecz pozwanego faktury VAT i notę debetową, regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych oraz warunki oferty promocyjnej w ramach których pozwany zawarł sporną umowę,

- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz w zw. z art. 6 k.c. wskutek nieuwzględnienia wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda w treści złożonego pozwu, w szczególności niezobowiązanie operatora do udostępnienia dokumentów związanych z zawartą przez pozwanego umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z regulaminem świadczenia usług telekomunikacyjnych w ramach których pozwany zawarł przedmiotową umowę, podczas gdy okoliczności, na które powód powołał wskazane dowody miały istotne znaczenie z punktu widzenia przedmiotu niniejszego postępowania; poprzez błędne uznanie, iż powód nie wykazał wysokości roszczenia objętego pozwem, podczas gdy powód jednoznacznie wskazał okoliczności na poparcie swoich twierdzeń, w szczególności wskazał na przepisy obowiązującego pozwanego regulaminu o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz art. 57 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne, które uzasadniają wysokość dochodzonej pozwem kary umownej, załączył do pozwu wystawioną na rzecz pozwanego notę debetową, w sposób jednoznaczny podniósł w pozwie, iż kwota składająca się na dochodzone pozwem roszczenie obejmuje kwotę wynikającą z wystawionych na rzecz pozwanego faktur VAT i noty debetowej wraz z odsetkami ustawowymi od wskazanej w danym dokumencie kwoty naliczając je od dnia następnego od dnia wymagalności do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym; poprzez błędne uznanie, iż powód nie wykazał rodzaju dochodzonej pozwem kwoty, podczas gdy powód wielokrotnie wskazywał z czego wywodzi swoje roszczenie, a na poparcie swoich twierdzeń załączył do pozwu wystawioną na rzecz pozwanego notę obciążeniową,

- art. 128 § 1 k.p.c. w zw. z art. 128 § 1 i 2 k.p.c. w zw. art. 129 § 1 k.p.c. oraz w zw. z art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c. poprzez pominięcie treści art. 128 § 1 k.p.c. i art. 128 k.p.c. oraz błędną wykładnię wskazanych przepisów, a w konsekwencji błędną odmowę mocy dowodowej dokumentom przedłożonym przez powoda wraz z pozwem dotyczących zawartej przez pozwanego umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z P4 sp. z o.o., jak i faktur VAT i noty debetowej wystawionych przez operatora na rzecz pozwanego, podczas gdy żaden z obowiązujących przepisów kodeksu postępowania cywilnego nie nakłada na jego stronę przedkładania dokumentów w oryginale lub uwierzytelnionej kopii - jako że obowiązek ten powstaje dopiero na żądanie strony przeciwnej w myśl treści art. 129§ 1 k.p.c., podczas gdy w niniejszej sprawie pozwany wiarygodności przedłożonych przez powoda dokumentów nie kwestionował, zatem brak było podstaw do odmowy im mocy dowodowej,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 509 k.c. w zw. z art. 65 § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię wskazanego przepisu i błędne przyjęcie iż powód nie wykazał nabycia dochodzonej wierzytelności od wierzyciela pierwotnego, podczas gdy powód przedłożył zawartą z P4 sp. z o.o. umowę cesji wierzytelności wraz z wyciągiem z listy wierzytelności stanowiących jej przedmiot w odniesieniu do wierzytelności przysługującej wobec pozwanego, czym zrealizował zobowiązanie do wykazania, iż w ramach pakietu wierzytelności nabył zindywidualizowaną wierzytelność wobec pozwanego, a zatem w sposób skuteczny nabył wskazaną wierzytelność, a jednocześnie wykazał w sposób jednoznaczny posiadaną legitymację procesową czynną w niniejszej sprawie,

- art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2004 r. Nr 171, poz. 1800), poprzez niezastosowanie wskazanego przepisu i nieuwzględnienie uprawnienia operatora telefonicznego do naliczenia kary

umownej w wysokości przyznanej pozwanemu ulgi przy zawarciu umowy w sytuacji doprowadzenia przez pozwanego do dezaktywacji posiadanej karty SIM, otrzymanej przez pozwanego w ramach zawartej z operatorem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, przed umówionym terminem obowiązywania umowy zawartej na czas określony, co skutkowało rozwiązaniem z pozwanym umowy przez operatora przed upływem umówionego czasu jej trwania, podczas gdy przesłanki naliczenia kary umownej oraz jej wysokość zostały uzgodnione przez strony umowy w jej treści i zaakceptowane przez pozwanego.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za postępowanie w obu instancjach. Z ostrożności procesowej, w razie uznania przez Sąd Rejonowy, że zachodzi naruszenie prawa materialnego, a zgromadzone dowody nie dają wystarczających podstaw do zmiany wyroku, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne i ocenę prawną zgłoszonego żądania. Argumentacja Sądu Rejonowego jest trafna, przekonująca i znajdująca podstawy w przepisach prawa, mających zastosowanie w ustalonym stanie faktycznym.

Wbrew zarzutowi skarżącego Sąd Rejonowy rozpoznał istotę sprawy i należycie ocenił zaofiarowane dowody. Nie zachodzi sprzeczność poczynionych przez ten Sąd istotnych ustaleń w sprawie z treścią zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż powód nie wykazał istnienia wierzytelności wobec pozwanego P. N. i jej wysokości, nie udowodnił faktu nabycia wierzytelności w dochodzonym w sprawie zakresie.

Uregulowany w art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.). Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/99, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1).

Zasadniczy zarzut apelacji dotyczył obrazy art. 233 k.p.c. błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Podkreślić jednak należy, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają przepisy prawa procesowego, reguły logicznego wnioskowania, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego oraz zasad doświadczenia życiowego. Ocenę dowodów można skutecznie podważyć w apelacji tylko wówczas, gdyby w świetle dyrektyw płynących z art. 233 § 1 k.p.c. okazała się rażąco wadliwa, albo w sposób oczywisty błędna. Nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze dowodów i ich odmiennej ocenie.

Skarżący nie wykazał naruszenia wynikających z art. 233 § 1 k.p.c. reguł oceny dowodów przez Sąd Rejonowy.

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. jako dowód nabycia wierzytelności wobec pozwanego P. N. przedstawił umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 28 marca 2013 r. zawartą pomiędzy nim a P4 sp. z o.o. z siedzibą w W.. Tymczasem powód nie przedłożył umowy przejścia wierzytelności zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem, a P4 sp. z o.o. z siedzibą w W.. Wobec powyższego podzielić należało stanowisko Sądu Rejonowego przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda tj. P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. i pierwotnym wierzycielem istniał stosunek prawny.

Strona powodowa nie przedłożyła żadnych dokumentów potwierdzających istnienie wysokości przedmiotowej wierzytelności, jak wypowiedzenie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, czy wezwanie do zapłaty wystawione przez pierwotnego wierzyciela z treści, których wynikała by wysokość dochodzonego pozwem roszczenia oraz jego wymagalność.

Wobec powyższego stwierdzić należy, iż powód wbrew obowiązkowi wynikającemu z dyspozycji przepisu art. 6 k.c. nie udowodnił, że nabył w drodze cesji wierzytelności zawartej w dniu 28 marca 2013 r. wierzytelności wynikającej z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 7 czerwca 2011 r. wobec pozwanego P. N..

Na marginesie zauważyć należy, iż strona powodowa była w niniejszej sprawie reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien zadbać o należyte prowadzenie postępowania dowodowego i Sąd nie miał obowiązku działania z urzędu w gromadzeniu materiału dowodowego, ani w jego uzupełnieniu.

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.